

✓

ДОШКІЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

11

«РАДЯНСЬКА ШКОЛА»
1962

ністичної моралі. Високі вимоги до педагога-вихователя диктуються цілями комуністичного виховання, загальним ростом потреб і культури нашого народу.

Робота вихователя дитячого садка вимагає від нього всіх його сил, здібностей, знань і умінь. Зате яку радість і задоволення відчуває він, спостерігаючи плоди своєї роботи, бачачи, що думки і почуття дітей,

їх моральні якості, їх здібності і характери розвиваються в бажаному напрямку.

Батьки і широка громадськість високо цінять роботу вихователя, якщо він віддається справі виховання дітей, любить свою професію, дорожить честю педагога-вихователя.

У. МЕЛЬНИЧЕНКО,

завідуюча дитячим садком № 2 м. Прилуки.

Вихователь—всебічно розвинена людина

Питання про те, які вимоги пред'являє радянський народ до вихователів підростаючого покоління, зокрема дошкільних працівників, яким повинен бути вихователь в період розгорнутого будівництва комунізму, глибоко хвилюють кожного з нас.

Вихователь дитячого закладу, насамперед, повинен глибоко засвоїти і успішно втілювати в життя, в свою повсякденну діяльність моральний кодекс будівника комунізму, викладений в Програмі КПРС, він повинен бути людиною великої душі, щиро любити дітей, любити свою професію.

Людину можна назвати людиною великої душі лише тоді, коли в ній гармонійно поєднуються всі сторони особистості. І саме на цьому мені й хочеться зупинитися.

Дошкільний вік, як відомо, є найбільш відповідальним періодом в розвитку людини: адже тут кожний прожитий дитиною день є днем відкриттів, днем пізнання чогось нового, досі невідомого. Дитина вбирає в себе образи, звуки, рухи, людську мову, вона починає пізнавати природу і суспільне життя, взаємовідносини між людьми. Все це охоплює пробуджена свідомість дитини, і переживання та настрої дитячих років залишають слід на все життя людини.

Ось чому так важливо, щоб педагог, якому радянські люди доручають виховання своїх дітей, не тільки просто любив дітей, не тільки був сам правдивим і бездоганно

чесним, а й мав високу кваліфікацію, глибокі знання, особливо з психології раннього і дошкільного дитинства, розумів причини того чи іншого вчинку дітей, правильно спрямовував їх вчинки, керував пробудженою дитячою свідомістю, міг уміло, правдиво й зрозуміло відповісти на численні запитання своїх вихованців.

За довгі роки дошкільної роботи мені не раз доводилося чути такі «відповіді» вихователюк на дитячі запитання: «Багато знатимеш — рано постарієш», «Ти ще маленький. Виростеш — дізнаєшся», «Ось підеш до школи — там про все дізнаєшся» і т. д. Що означає подібне ухиляння від відповіді по суті запитання? Іноді це тільки бажання відмахнутися від набридлих численних «чому?» Проте буває, і нерідко, що виховательки дають таку відповідь тому, що самі не знають, як відповісти, не знають багато чого з оточуючого життя. Отже, тут дає себе знати відсутність знань, недостатня, низька кваліфікація. А це великою мірою пояснюється тим, що педагогічні училища ще недостатньо перебудували свою роботу в напрямку встановлення тісного зв'язку навчання з життям, з практикою роботи, до якої готують вони своїх слухачів, ще не дають їм достатніх всебічних знань і умінь, необхідних дошкільному працівникові. Тимчасом головним джерелом поповнення кадрів дошкільних працівників залишаються педагогічні училища.

Необхідно, щоб педагогічні училища активізували навчальну діяльність учнів, широко практикуючи самостійну розробку тем, проведення семінарів, диспутів, обговорення побаченого в дитячому садку. Адже дуже часто дівчата, які вступили до педагогічного училища, не відчують різниці між ним і щойно закінченою школою: такі самі уроки, те саме заучування за підручником. І тільки після закінчення училища, зіткнувшись з життям, вони змушені самостійно шукати шляхів для подолання труднощів, що виникають в роботі з дітьми, думати, змушені визнати, як мало працювали вони в училищі, як мало винесли з нього знань. А щоб виховувати дітей, треба дуже багато знати, дуже багато вміти.

К. Паустовський так говорить про письменника М. Пришвіна: «Пришвін займає серед письменників особливе місце: його великі знання в галузі етнографії, ботаніки, зоології, історії, фольклору, краєзнавства та ін. наук органічно входять в його письменницьке життя. Вони не лежать мертвим вантажем, вони живуть в ньому, безперервно збагачуючись його досвідом, його спостережливістю».

Письменник і вихователь стикаються в своїй професійній діяльності: обидва вони справляють вплив на свідомість, вони пробуджують хороші почуття, викликають прагнення до високих ідеалів і цілей, вони допомагають удосконалювати людську свідомість і поведінку. За прикладом письменника М. Пришвіна, вихователь повинен багато знати — і не тільки те, що безпосередньо стосується його професії, ці знання повинні жити в його практичній діяльності, збагачуватись, удосконалюватись. Саме в педагогічному училищі необхідно навчити майбутнього вихователя умінню пов'язувати свої знання з життям, умінню втілювати набуті знання в свою педагогічну діяльність, щоб це стало потребою його життя.

Працюючи з маленькими дітьми, які лише починають усвідомлюва-

ти оточуюче і з величезним інтересом ставляться до техніки, яка швидко входить в наше повсякденне життя, вихователь мусить розумітися в сучасній техніці: знати, наприклад, будову та умови експлуатації побутових приладів, уміти просто й дохідливо пояснити це дітям, уміти полагодити електричну праску чи плитку, зробити електропроводку, полагодити заводну іграшку або самому виготовити нескладну іграшку, захоплююче розповісти дітям про світ техніки, який оточує їх, про світ культури, про природу, про суспільні явища. На жаль, наших майбутніх вихователів не навчають цього в педагогічних училищах. Мало навчають їх цього і на семінарах, курсах, методичних об'єднаннях.

Необхідно докорінно перебудувати всю роботу по підготовці і перепідготовці вихователів. На основі знань, здобутих учнями в школі, педагогічні училища повинні давати їм педагогічні знання, справжні наукові узагальнення, що забезпечить підготовку вихователів — носіїв широкої і всебічної культури.

В нашій країні є багато технікумів спеціального профілю з чотирирічним курсом навчання. Вони готують хороших спеціалістів, які знають знаряддя свого виробництва, добре вивчили його технологію, уміють керувати машинами і приладами. А чи можемо ми сказати таке про педагогічні училища.

Чи знають їх випускники джерела паростків нового в особистості дитини, як виховати з цих паростків міцні, життєздатні, не покалічені невмілими прийомами пагони?

Навчити вихователя уміння всебічно розвивати особистість дитини, фізично й духовно загартовувати її, готувати до успішного навчання в школі — в цьому полягає головне й актуальне завдання. Розв'язувати це завдання покликані всі ланки суспільного виховання і передусім ті, хто готує вихователів до їх відповідальної і благородної праці.

Л. ГЛУХЕНЬКА,
методист-пенсіонер.